

TWEE SONNETTEN,

DOOR

KAREL WASCH.

I.

Wij heffen 't hoofd in hoog-verklaard aanschouwen
't Mystarium der stilte ons omvangt:
Wij kennen weer d' ontroering, die zich rankt
Om 't stille stijgen van het blind betrouwen.

Dit is des harten staag-hernieuwde bouwen
Aan 't Huis, waar ons de Meester in ontvangt;
De tempel doomt: bove' ijle kimlijn blankt
Zijn lichtverheevling over wolklantouwen....

Nu blindt ons ruischval van Zijns Aanschijs glans
Waarvoor w' een tijdloos oogenblik bezwijken;
Tot wederkeer naar 't nieuw begrip doet reiken
Te 'waren 't jong-verworv'ne gaaf en gansch....

Dan voeren wij 't langs d'oude wegen voort
Maar ruimtewind omwaait ons als Zijn Woord....